

## Notícies

### UN CAS

En un poble va produir-se una vacant per haver-se retirat de l'exercici de la professió un dels companys que hi exercien. Va constituir-se una Junta de veïns, que va encarregar-se de portar-hi un metge i va lograr trobar-ne un que va contractar el servei de la majoria dels veïns per 8.000 pesetes anuals, segons els enraonaments públics.

A n'aquesta comissió del poble se li havien fet oferiments per distingits companys d'aquest Col·legi (es refereix al de Castelló), els quals foren refusats perquè, segons es deia, volien un metge que no fos del Col·legi de Castelló, i a n'aquesta consideració seguien alguns qualificatius, que no ve al cas transcriure.

Va el metge al poble, i seguint el pla convingut, passa més d'un any sense canviar una salutació amb els representants de la classe a la província i sense sol·licitar la seva inscripció al Col·legi corresponent, a pretext de que era col·legiat del de Barcelona.

Passa el trimestre de Abril, Maig i Juny darrers, sense haver pagat patent i, com era natural, va tenir d'assignar-se oficialment el cupu total de la contribució del poble al col·legiat que exercia allí, al qual se li havien reduït molt els seus ingressos al exercir-hi el metge no col·legiat; i, naturalment, algú va tenir d'intervenir per a lograr que aquest entregués una quantitat que representava l'import del dèficit d'aquell trimestre, quantitat que va entregar-se al col·legiat del poble per a que pagués amb ella el rebut de dit dèficit. Per aquest procedir tant just i equitatiu, fou qualificat, per dit Metge, el Col·legi de molt mala manera.

Arriba l'actual exercici econòmic i a l'Administració d'Hisenda es disposen a que no quedi aquesta vegada sense patent cap facultatiu de la província i, seguint ço que preceptuen els textos legals, no dona patent a cap metge que no ho sol·liciti per conducte del Col·legi. *Aquí fué Troya*; el nostre metge demana la col·legiació sense aportar a la Junta cap document que acrediti que poseeix el títol professional, ni la certificació del Col·legi d'on provenia, de haver complert els seus deures de col·legiat. Malgrat aquestes omissions legals, la Junta de Govern, creient de bona fé al sol·licitant, li admet la sol·licitud i ordena que se'l dongui d'alta de contribució en l'Administració d'Hisenda.

Hi ha alguna diferència entre el noble procedir del Col·legi i el del nou col·legiat portat al poble per desafiar al nostre organisme provincial. Per fortuna en aquest cas, els Estatuts oficials dels Col·legis han obligat al metge a col·legiar-se, fent córrer el ridícul a aquella Junta de veïns enemics

de la nostra organització i al facultatiu que es va posar a les seves ordres i pretenia burlar-se de la representació de la classe.

Quins inconvenients pot haver-hi per què un metge formi al costat dels seus companys de professió? Per què aquest adversió a col·legiar-se si al Col·legi no s'exigeix res a ningú que no sigui correcte i en canvi es defensen els interessos generals de la classe i els particulars dels companys?

No hi ha dubte; és la classe mèdica en extrem egoista i aquest individualisme rabiós posarà sempre en perill els interessos de la collectivitat. Imposarà sempre el públic la seva voluntat al metge perquè sempre trobarà un facultatiu capaç de fer el que a qualsevol junta o societat se li ocorri. Es trist confesar-ho, però es una realitat i mentre aquestes possibilitats existeixin, res podran les consideracions morals que es facin sobre casos anàlegs al present cas, ja que els metges que obren així no ho fan per desconeixement del que deuen fer, sinó amb plena consciència i sapiguent que obrant així perden l'estima de tots els seus comprofessionals.

Vicente Gea

(Traduït del Butlletí del Col·legi de Metges de la Província de Castelló, en el seu nombre d'Octubre)

### DEUEN PERMETRE'S ELS CARRECS GRATUITS?

La Medicina, la utilització de les ciències mèdiques, deuen ésser un servei car, el preu del qual signifiqui una taxació alta. De la mateixa manera que per les despeses sumptuàries i articles de primera necessitat les famílies pressuposen un tant per cent de llurs ingressos, per a defensar la salut, deuen reservar partides esplèndides.

La mesquineria en el pagament dels serveis mèdics, sempre ha sigut símptoma de decadentisme. Si repassem l'història del món, veurem que els pobles més pròspers varen ésser els que rodejaren de comoditats i respectes als homes encarrregats de curar llurs malalties.

Mentre Hipòcrates i tots els metges de l'illa de Cos es veuen voltats de prestigi i renumeracions en els temps de l'esplendor grec; mentre Galeno i Vesalio, a Pèrgam i a Pàdua, vivien amb relativa folgança; en els pobles on la incultura fa florir, a la fi, el feudalisme, els metges porten una vida esllanguida, pobre, miserable... Es l'endormiscament de l'edat mitja, amb el despotisme dels petits tirans, als quí havia d'oferir-se des del dret de cuixa i pernada fins al senyoriu de vides i hisendes.

Fem aquest breus comentaris perquè la ca-